

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Phosphorvs sive Ioannes Baptista nativitas, vita, mors

Cabilliau, Baudouin

Lovany, 1642

Appendix

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70001](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70001)

A P P E N D I X

Ad Fol. 149.

S. Seuerinus Noricorum Apostolus, vbi Vin-
dibonæ (quæ iam Vienna) statas legit pre-
ces; quas vocant horas; eò S. Ioannis cineres
appulere, quibus religioso cum obsequio oc-
currit.

Missa capto Byzantio à Walone Ambianum
facies S. Ioannis Baptistæ. Magn. Chronic. Bel-
gij, & Continuator Nangiaci.

Martinus Abbas misit Byzantio in Germa-
niam reliquias de Sancto Ioanne Baptistâ.

Sub finem Pontificatus Sixti IV. Albusso-
mus Magister Rhodiorum dono accepit à Baia-
zete Turcarum Imperatore, dum foedus cum
eo init, sacram S. Ioannis dexteram miraculis
insignem; olim Byzantium Antiochiâ delatam,
& magnâ religione cultam ac pluribus testimo-
nijs comprobata: quam Magister ingenti ho-
nore & pompâ excepit; & ferculo aureo gem-
mis illustri inclusit. Vide historiam Hospitala-
riorum, vbi plura.

Gundelberga Theodelindæ Sanctissimæ
Longobardorum Reginae, & S. Gregorio caris-
simæ, quia eam gentem ab Ario ad S. Petri fi-
dem traduxerat, haud impari sanctitate Filia,
vti Modoetiæ superbum D. Ioanni templum
mater excitarat; sic & ipsa Ticini, quæ tum

T Longo-

Longobardorum regia, itidem D. Ioanni magnificam ædem extruxit. *Bauaria Sancta in Gundelb.*

Ad lib. 3. Elegiarum.

S Corbinianus par fermè ob incestum, quem arguit, D. Ioannis Baptistæ imago.

G Eminum pænè D. Ioannis historiae exemplum suggerit Corbinianus Episcopus Frisingensis; quod sic se habet. Theodebaldus moriens reliquit Peletrudem domo Francam, eleganti forma viduam; quam Theodebaldi frater Grimoaldus perditè amat, & iustæ uxoris loco habet: vt autem Corbinianus Româ redijt è Paulo (vt alter Ioannes Baptista) ab irato Numine, sed surdis auribus, intonat minas: vnde parùm abfuit, quin & Herodem Grimoaldus, & Peletrudis Herodiadem tragico scelere in eius cædem ageret. Sed tandem, vbi ea contentio dies 40. tenuit, feliciore quam Ioannes euentu S. Præsul, tum monendo, tum minando, peruicaces hæctenus infregit animos; nec ad poenitentiae studium inflexit modò, sed etiam ambos supplices (quanta vis eloquentiæ sacræ!) suis substravit pedibus, passis brachijs spondentes, se ilicò incesti coniugij impia vincula dirupturos: vti & dirupere. Quamquam Peletrudis iniquo animo æquum ferret diuortium, tum criminando Corbinianum, tum identidem exprobrando

probrando ignauiam Grimoaldo, eum incitaret
 in Corbinianum. Qui impotentis fæminæ ci-
 lumnijs fidem habens, subinde viro sancto, ne-
 gotium facessit. Sed eæ fraudes in fumos tan-
 dem abiêre. Non sic Alpaidis, cuius iniquus
 dolor Lamberti sanguine constitit. Vt & Giselæ
 furor in simili causa Kiliani immani cœde fuit
 expiandus; vti Herodiadis in Ioannem inex-
 piabile odium eius sanguine fuit extinguendum.
 Sic imbecillos animos vanę, quam veram tamen
 æstimant, iniuriæ dolor exulcerat; vt illi dolori
 non nisi innoxius sanguis medeatur: alioqui vel
 ipse viri arguentis ad spectus vti perpetuus cru-
 do in vlcere vnguis existit. *Inimicum enim* (vt
 Tertul.) *qui videt, patitur.*

De Festo S. Ioannis piè celebrando.

Eduardus I. Angelorum Rex, nescio, feli-
 ciori fortunâ, an Heroicâ fortitudine Sco-
 tos sic obterit, vt eorum Sedem marmoream,
 in quâ Reges inaugurari soliti Sconæ, in An-
 gliam transtulerit. Verùm eo defuncto, Scoti
 hæctenus duro iugo oppressi animos ad noua
 bella erigunt; sibi pristinæ Libertatis ius vt ad-
 struant. Hâ causâ Sterlingum obsident ab An-
 glis infessum: quod obsidione vt eximat Eduar-
 di filius; domi militieque vires quàm potest
 maximas, contrahit: & quidem eas, vt centies
 quinquagies mille equites, & haud dubiè plures
 peditum copias eduxerit; quantas Anglia nun-

T ij

quana

quam viderat. Iamque peruigilio S. Ioannis Baptistæ Scotis imminebant: qui tum ieiunijs, & alijs pietatis officijs corpus afflictabant suum. Postridie verò animos expiarunt salubri poenitentiae remedio, & Sacrosancto Christi pabulo firmarunt. Cùm interim superbâ vitium suarum ferociâ subnixi Angli, luxu militi indecoro, & otio securo, delicijsque diffuerent, sine vllâ numinis sibi propitiandi & placandi curâ, vt victores exultarent. Quibus Deus vltor palmam hæctenus à Scotis partam, in manibus infregit: tunc enim vt omittam miracula, opem Anglicam, & insidias Roberti Brusij; cesa sunt 50. Anglorum M. Angli tantum 10. M. numerant. porrò ipse Eduardus vix nauiculâ euasit: Voto B. Virgini nuncupato de Æde illi excitandâ. E Scotis autem 4. tantum millia occubuere, & 2. equestris ordinis viri è 34. M. sui exercitus. Inter plurimos captus etiam fuit Robertus Barton tunc Poëta haud ignobilis, quem Eduardus secum adduxerat, vt sibi pæana de triumpho Scotico caneret. Quem Brusius coëgit laureas Anglicanas, in palmas Scoticas retexere, & Brusij gloriam celebrare qui Angliam sibi finitimam miris deformauit cladibus, & quidem eo sui nominis terrore, vt duo Scoti 100. Anglos in fugam auerterent: fratremque suum Eduardum Hiberniæ quantumuis inuitæ, Regem imponeret. Nimirum illi Dei vindicis lusus; vt superbis & sibi nimium præfidentibus victoribus,

sibi que

sibi que ob id inuisis rotas triumphales in medio
 victoriarum cursu, & securâ de palmâ fiduciâ
 infringat: oppressos autem, humique afflictos,
 Deiope, quæ nusquam spem fallat, subnixos
 summo honoris fastigio alternâ fortunâ collocet.
 Qualis tum fors victori Scoto sub Roberto Bru-
 sio contrâ Anglum ob pietatem; talis & Anglo
 contra Francum sub Henrico V. Vt bellum tum
 ardebat Francos inter & Anglos, ad Agincourt
 utrimque acies concurrere. Et quidem Angli
 omninò pauciores numero: Franci verò floren-
 tissimo, eo que copiosissimo exercitu ferociore,
 iam canebant ante bellum triumphum, in ludos
 & luxum soluti. Angli verò pridie ante pugnam
 ieiunijs & supplicibus votis Numen placabant:
 postridie verò cælestes hausere vires, eâ è mensâ
 de quâ Vates Regius: *Parasti mensam in conspe-
 ctu meo aduersus eos qui tribulant me.* Vnde nobi-
 lissima illa victoria parta fuit, quâ ceciderunt
 30. Francorum M. & in ijs flos nobilitatis Fran-
 cicæ, & externæ: eam que palmam, quam spe
 securâ iam sibi videbantur tenere, armatâ manu
 Franco extorsere: & hoc è fiducia Regis in
 Deum, & suorum pietate. Cum enim non ne-
 mo è proceribus optaret maius Regi ut adforet
 subsidium: tum Rex plusquam regio animo
 respondit: nolim vel vnum quidem militem meis
 castris accedere; esto non nesciam me exiles co-
 pias immensis obijcere. Si enim iusta vindicis
 Dei ira à nobis exigat pœnas: nos pauci minore

cum Angliæ dedecore, & damno ab immensis
obruemur hostibus: sin autem maximi & opti-
parentis indulgentia propitio numine annuerit
victoriam; agemus quas possumus, gratias ma-
ximas, easque æternitati consecrabimus. Ne-
que Rex iam victor grati officij immemor, cani-
iussit: *In exitu Israel &c.* vbi autem cantatur:
Non nobis Domine, non nobis. Omnes, Regis iussu,
in genua procubuere: & postmodum semper die
S. Crispini & Crispiniani, in quem diem ea pu-
gna incidit, imperavit omnibus sacris, quibus
interfuit eorum Sanctorum memoriam repeti,
adiunctâ oratione.

Quia deinde Ioannes Dux Bedfordius insi-
gnem in Mariâ Gallo retulerat victoriam pri-
diè assumptæ Virginis; iussit Rex Antiphonam
illi diei aptam, quotidie in sacello regio cani.
Ex his & alijs elucet rara Henrici pietas, etiam
erga res sacras. Qui Cadomi, quod obsidebat,
quâ murus facilè patuisset hosti, voluit parci; ne
eius casus secum proximi templi ruinâ traheret.

Capto & direpto Rhotomago non sustinuit
aliquid è prædâ templorû asylis cõmissâ diripi.

Illibata illi castitas vsque ad matrimonium,
& in eo, ceu flos æui integer, stetit. Porro cum
tota Anglia suis migrare sedibus videretur, in
eius ad Dorouerniam occursum, & in vrbe re-
giâ in eius laudes & plausus effusa exsultaret;
non maiorem inde gloriæ suæ gustum hausit,
quàm in Xenophonte Hercules à voluptate, nec
ostentabat

ostentabat galeam coronâ præcinctam, & arma
 hostilibus ictibus contusa: ne quod inde vanæ
 gloriolæ futile choragium, & superbum famæ
 suffragium aucupari videretur. Vt autem cum
 Catharinâ nuptias contraxit, vix biennium su-
 peruixit tertio & trigesimo suæ vitæ anno: &
 tot honorum titulos cum regno reliquit. Qui
 non fat diu patriæ, sed gloriæ vixit. Ille idem
 moriturus, sacris ritè procuratis, legit simul psal-
 mos: vbi eò iam ventum: *Benigne fac Domine in
 bona voluntate tua Sion: Indixit silentium; & ait*
 Tu nosti domine, pace cum franco stabili in itâ,
 me firmo proposito statuissè Ierosolymam
 Christianæ libertati restituere. & sic demum
 paulò post obiit.

Libuit Henrici victrici de lilijs laureæ è pie-
 tate, & secura in Deum fiduciâ, morumque in-
 nocentiâ eius vitam, & mortem æquè vtram-
 que felicem, ceu lemniscum substexere. Vt di-
 scant Reges, & Regum clientes, quàm *pietas*
 palmæ Indicæ instar, *ad omnia* (vt me docet
 Paulus) *fit utilis*. Et quàm vberes quis inde &
 meritorum, & gloriæ fructus decerpat?

Quare ignoscat, quæso mihi, si cui in his nō-
 nihil videar extra chordam saltare; & id qui-
 dem pietatis excitandæ studio. Nolim mihi sit
 fraudi, & sinistro obnoxius sim iudicio, quod
 ego sacerdos, & religiosus dextero, vt opinor,
 stylo regis pietatis exemplum, cuius suggero
 imitandum.

Q D B